

DRESDEN

DOOR

DE ROCOCO-STAD

W. J. VAN BALEN

DRESDEN.
Een poort in
den Zwinger

Wanneer de Hollander naar Duitschland trekt (en dat doen onze landgenooten bij duizenden!) dan gaat hij het allerliefst naar den Rijn. Daar voelt hij zich

gauw thuis, want om het andere hotel heet er Hof van Holland, en de Hollander is er een gaarne geziene gast, die niet al te zuinig is met een fleschje Rijnwijn. Zoo is men bij ons te lande volkomen vertrouwd met de dorpjes en burchten langs den veelbezongen Grootvorst van Europa's stroomen, en eveneens kent onze landgenoot den weg in het even eerwaarde als gezellige Keulen, de ouverture en slotapothéose van elke goed in elkaar gezette Rijnreis. Voorts gaat de Hollander naar den Harz, om er bij voorkeur rijtoertjes door de bergen te maken. Want onze landgenooten houden van hun gemak (een voortreffelijke deugd op reis!), en ze voelen maar matig voor het knapzaktoerisme der Duitschers die in het zweet huns aanschijns bergop-bergaf sjouwen en zwoegen.

Ook Thüringen trekt Hollanders, maar dan reeds een meer bereisd publiek; want sinds den oorlog zijn de directe treinen naar het Thüringer Woud nooit meer hersteld, zoodat de reis daarheen nogal gecompliceerd is. Helaas, want wie eenmaal in dit bekoorlijke woudgebergte gezworven heeft, en er met de goedaardige inboorlingen kennis heeft gemaakt, komt er gaarne nog eens terug.

Voor de rest bezoekt men het binnenland van Duitschland slechts sporadisch: Teutoburger Woud, Sauerland, Schwarzwald en Beiersche Alpen trekken weliswaar eenige Hollanders, maar nooit groote drommen.

En waar de Hollanders slechts geïsoleerd verschijnen: dat is onder andere in Saksen, ik bedoel het voormalige koninkrijk, den tegenwoordigen Freistaat van dien naam. Want het begrip Sachsen is in Duitschland zelf veel ruimer: een groote Pruisische provincie heet zoo, en ook droegen de

meeste Thüringsche staatjes dien zelfden naam, met diverse bijvoegingen waaruit de regeerende dynastie en de plaatselijke hoofdstad bleek. Maar Saksen tout court is het land van Dresden en Leipzig.

Nu, Leipzig kennen de kooplieden, wegens de Messe. Overigens is het een keurig nette, maar banale en zelfs eenigszins vervelende stad, met bezienswaardigheden van een soort die wel den landzaat interesseeren, maar niet zoozeer den vreemdeling.

Dresden daarentegen is bepaald een juweel van een stad, een der meest aantrekkelijke in het Deutsche Rijk, een der meest welgebouwde en geriefelijkst bewoonbare, met een omgeving die het vertoeven in die buurt tot een bedaard genot maakt.

De stad zelf is tweezijdig van aard. Aan de landzijde waar het station ligt, en de drukke Prager Strasse, die naar het binnenste dezer Saksische metropole voert, ziet men niet veel anders dan de forsche, eenigszins pronkerige en overladen gebouwen zooals elke welvarende Deutsche „Grosstadt“ die bezit. Hotels, banken, magazijnen, openbare paleizen, alle van een min of meer monumentale gedaante, en zonder veel eigen karakter. Maar tenminste altijd helder en netjes verzorgd, met bloemetjes langs de balkons, en overvloed van erkers en tierelantijntjes uit cement. Dus eigenlijk niets om bepaald over te roepen.

Heel anders is echter het waterfront, de stadskant langs de Elbe.

De schielijk vlietende rivier heeft zich zoo juist een weg gebaad door het zandsteengebergte dat de grens tusschen Bohemen en Saksen vormt. Men ziet het blauwe waas van die bergen nog aan den horizon, boven de breede bruggen uit; de lagere uitloopers vergezellen de rivier nog een eindje, maar dan op een afstand, zoodat er een breede vlakte ontstaan is, waar de stad Dresden met hare talrijke voorsteden zich op haar gemak heeft uitgespreid.

Hoe liefelijk, dit waterfront. En hoe geniaal hebben de vroegere Saksische keurvorsten daarvan partij getrokken voor het opbouwen van hun koninklijke residentie.

Een breede kade zoomt de rivier, voor een gedeelte zelfs met twee verdiepingen, waarvan de benedenste bestemd is voor het rijdende verkeer, en het bovenste terras voor de pantoffelparade. Dat zijn de Brühlsche terrassen, genoemd naar den vermaarden 18e-eeuwschen minister.

DRESDEN. Een
poort in het paleis.